

KARÁCSONYVÁRÓ

Angyali üdvözlét

Lk 1,26-38.

Ha az Isten közénk érkezését a végtelen egyszerűség és látványosságmentesség jellemezte, akkor most látni akaró lélekkel elmélkedünk karácsonyról. A szavak és történések mögé akarunk nézni és ott isteni összefüggéseket látni.

1. Érintetlent keres az Isten

Amikor az Atya édesanyját keres a Fiának a földön, azok között néz szét, akik nem szennyeztek be magukat a világgal. Hogy talált is egyet, az már maga a csoda. Nemde mindannyian szenvedjük, hogy milyen sokszorosan bele vagyunk ágyazva a világba?! De nemcsak mi vagyunk a világban, hanem sajnos a világ is bennünk! Éppen az az ember beszennyezettsége. Az az ember, akit Isten arra teremtett, hogy az Ő Lelkével legyen tele, az igazi mivolta számára idegen anyagokat, tehát szennyezőanyagokat enged be magába, az evilágot: az Isten nélküli világot az Isten Lelke ellen dolgozó világot.

Bennem kire talál az Isten? Van-e lelkemnek legalább egy kis beszennyezetlen, egy parányi érintetlen része?

2. Aki érintetlen a világtól, azt megérinti az Isten

Isten helyett állandóan más dolgok érintenek minket. Nem is valami ártatlan érintéssel. A legtöbb egyszerűen csak átgázol rajtunk, hol rohanva, hogy dübörögve, hol rakétaként, hol gőzhengerként. Az ilyenfajta érintések nagyon eldurvítanak minket. Ráadásul lekötik a figyelmünket, egyszerűen kisajátítanak maguknak Jézus szóhasználatával élve: keményszívűek leszünk. Szívünk buldózerré válik.

Mária úgy élt a világban, hogy a világ nem érintette meg őt. Nem engedte magát fojtó öleléssel átölelni. Mindig várt Valakire. Tudta, hogy ez a Valaki belülről fog érkezni. Biztos volt benne, hogy a csöndbe fogja őt átölelni. Élete során a lelke mélyén már annyi kapun lépett át, hogy igazán nem csodálatos, ha az egyik kapun most éppen egy angyal lépett elé. Az Isten érintései nagyon sokfélék, széles és színes a skálájuk, de mindegyikük a „gyenge kölcsönhatások” szférájában működik. Mindegyik próféta tisztában volt azzal, hogy a szellő suttozásánál nagyobb zajban nem érint az Úr. Lehet, hogy angyalt küld, vagy a látomás csipkebokrát gyújtja meg, talán csak hív vagy küld valahová, esetleg csak bizonyosságot vagy békét ad, de előzőleg mindig várja tőlünk, hogy valahogyan, valamiként távol tartsuk magunktól a világ lebéklyöző érintéseit.

Van-e názáreti csendem? Hallgatózóm-e befelé? Várok-e Valakire? Vágyok-e Valakire? Nyitogatom-e azokat a kapukat, amely a világtól távolra, Hozzá közelebb vezetnek? Engem még sose köszöntött az Úr angyala, vagy csak a készülékem nem elég érzékeny a köszöntés meghallására?

3. Öröm az Úr kegyébe fogadottnak lenni

Az angyal köszöntését pontosabban így fordíthatjuk: „Örülj, Te, az Úr kegyébe fogadott!” Egyszerre kedvünk támad a köszöntést folytatni más változatokban, mint variációkat egy témára:

„Légy üdvözölve Mária, aki képes voltál mindazt a kegyelmet befogadni, amit az Isten neked szánt!”

„Köszöntünk Mária, aki annyira kitártad magad az Isten felé, hogy semmit el nem vesztegettél kegyelmeiből!”

Ámulva hódolunk előtted Mirjam, aki nem a világgal, hanem az Istennel voltál tele!”

„Csodálunk téged, Szűz Mária, aki örömet belülről kaptad, Attól, aki Egyetlenként tudott téged maradéktalanul átölelni!”

Kétkelkedhet valaki abban, hogy ember számára a legnagyobb öröm: teljes mértékben elfogadottnak lenni Isten előtt? A dikaios /igaz/ Mária örül, hogy az Isten akceptálja dikaios voltát. *Talán ez a mennyei sikerélmény? Nem ez az egyetlen valódi sikerélmény? Föl szokott csillanni bennem ez az öröm egy-egy napi visszatekintés után? Fölujjong a lelkem, ha sikerül felfedeznem Atyám elégedett mosolyát?*

4. Aki az Isten előtt kedves, az többet figyel az Istenre, mint önmagára

Ugyan miért jött zavarba Mária az angyali szóra? Mert nem szokta meg, hogy reá irányuljon a figyelem reflektora. Az Ő csendes, tiszta munkás élete tele volt Istennel. Szemeit mindig ragyogva emelte az Urra de, hogy ezért dicséretet kapjon, hogy Isten előtti kedvességét valaki kinyilvánítsa, az pirulásra készíti. Ez a kis mozzanat árulkodik nekünk Mária imastílusáról vagy inkább imamódjáról. Vannak emberek, akiknek imája monológ, mert azt hiszik, hogy sok beszédükért hallgatja meg őket az Isten. Olykor ez a monológ magamutogatássá szélesedhet. Az Istennek mindebben nagyon kevés szerepe van. Mások imájukban eljuthatnak a dialógusig. Gondjaikra, problémáikra válaszol az Úr. Mária eljutott oda, hogy már nem is kérdezett, csak figyelt. Az Ő imájában az Úr beszélt. Az Úr szólítottá Őt. Isten megmutatta magát, s ha Mária csak valamit is felfogott az Istenből, úgy nem csoda, ha annyira szeretett vele kettesben lenni. Számára az Isten volt a fontos, vágyai egészen feléje irányultak, így magáról meg is tudott feledkezni.

Imádságomban ki a figyelmem tárgya? Életvitelemben figyelek-e leget az Úrra? Észreveszem indításait, terveit, szándékait? Fontos Ő nekem? Fontosabb, mint én magamnak?

5. Az anya öröme, hogy fia naggyá legyen

„Nagy lesz Ő, a Magasságbelinek Fia.” Olyasmit mond az angyal Máriának, ami minden anyának álma: hogy fia naggyá legyen. S ha valaki olyan kicsinek, annyira szolgáló leánynak tartja magát, mint Mária, akkor nem csoda, ha ez a vágya még erősebben irányul Jézusra. Első ámulatában, első feljajduló örömeiben még egyáltalán nem gondol arra, amire nem sokára Simeon figyelmezteti és később Ő maga is olyan szívbemarkolóan tapasztalja, hogy a nagyságnak nagy ára van. Az igazi naggyá levés súlyos keresztet rak a nagyság útján megindult fiúra, de ugyanakkor a naggyá levő fiú anyjára is. Amikor már Jézus jellemóriás, akkor a képletes kereszték valóságos keresztté sűrűsödnek és jut az anyának is a szívet átjáró tördőfésekből. Minden édesanya ennyire elfogult gyermekét illetően? Egy bizonyos: nemcsak álmai vannak fia nagyságáról, hanem fel is fedezi fiában azt a jót, amelyből a nagyság kibontakozhat. Ha mi is így tudnánk tekinteni minden emberre, mit anya a fiára, nem sokkal több igazi nagyságot tudnánk előcsiholni? És ha a keresztékkel birkózó nagyokat nem hagynánk magukra, hanem valamit mi is vállalnánk a keresztékből, nemde sokkal több hős, szent és próféta mozoghatna a Föld hátán? Nem a mi anyás tekintetünk hiánya bizonytalanítja el a küzdőket? Tudunk bízni a másokban és tudunk rész vállalni a sorsából?

A Szűz Anya igent mondott az Atyának. Befogadta az Isten Lelkét és az Isten Fiát. Boldogan hordozta és szegényen, de nagy szeretettel világra szülte. Ezzel valami új kezdődött az emberiség életében. Az Isten korábbi próbálkozásai, hogy valaki egészen befogadja az Istent, most valósággá lett. Milyen nagy dolgot tehet az Isten azzal, aki befogadja Őt! Most már be lehet mutatni. A kételkedők számára rá lehet mutatni Máriára és Jézusra: nézzétek, ilyen nagy lehet az ember, ilyen nagy lehetsz te is!

Akarsz-e ilyen nagy lenni? Akkor legyél olyan kicsi, mint Mária és kezd olyan alacsonyan, mint Jézusban az Isten Fia!

2014 karácsonyára:

Mlecsenkov Angel